

De liedjes die we zingen: "The Rose"

The Rose is ondertussen wel een van de ijzeren nummers in ons repertoire. Zowel de tekst als de muziek maken het een heel mooi romantisch stuk. Prachtig om te horen, vooral als het de meerderheid van het koor lukt om telkens pas om de 4 maten naar lucht te happen.

Het lied dankt zijn wereldroem aan de film "The Rose" met in de hoofdrol Bette Midler. Die film is enigszins gebaseerd op het leven van de Amerikaanse rockster Janis Joplin (1943-1970). Deze vrouw werd beroemd met songs als "O Lord, won't you buy me a Mercedes Benz", "May be" en "Wild Child". Dat laatste was maar al te waar en ze werd niet voor niks "The Queen of Psychedelic Soul" genoemd. Haar wilde leven eindigde met een overdosis heroïne. Drama genoeg dus voor een film.

Janis Joplin

De componist

Amanda McBroom is van jaargang 1947, geboren in Californië. Ze is van beroep zangeres, tekstschrijver, actrice en cabaretière. Haar liedjes werden gezongen door beroemdheden als Barry Manilow, Judy Collins, Anne Murray, Harry Belafonte, Danny Osmond, The Manhattan Transfer en Nana Mouskouri. En nu dus ook door Hét Amersfoorts Mannenkoor!

Op haar eigen webstek schrijft mevrouw McBroom het verhaal over het ontstaan van De Roos: "Ik reed ergens in de zeventiger jaren op een namiddag over de snelweg terwijl ik naar de radio luisterde. De song "Magdalena" werd gespeeld, gezongen door Leo Sayer. Ik was meteen weg van het lied vooral door de zin "Your love is like a razor, my heart is just a scar". (Jouw liefde is als een scheermes, mijn hart is een en al litteken.) Ik vond dat een hele mooie zin, maar onder het rijden kwam de gedachte op dat ik het niet eens was met het sentiment er van. Volgens mij is liefde geen scheermes en ik vroeg me af wat is het dan wel?

Opeens kwamen de woorden in me op, alsof het raam van de auto openstond en de zinnen naar binnen waaiden.

Ik bleef ze in mezelf herhalen en reed steeds sneller naar huis want ik wilde ze niet vergeten.

Met gillende banden reed ik ons erf op, rende naar binnen, langs de stomverbaasde echtgenoot en de honden en de katten, en ging met de piano aan de slag. Tien minuten later was The Rose af

Ik riep mijn man George en speelde het nummer voor hem zoals ik dat altijd doe als ik iets nieuws gemaakt heb. Hij luisterde en zei op een rustige manier tegen me: "You have just written a standard" (je hebt zojuist een wereld lied geschreven.)

Dat leek me overdreven want ik ging er van uit dat alleen mijn vrienden dit ooit zouden horen want ik had in die tijd nog nooit een plaat opgenomen! "Let op mijn woorden", zei hij; er gaat iets gebeuren met dit lied".

Een paar jaar later vertelde mijn beste vriendin Michele Brouman me dat de film "The Rose" in de maak was en dat de makers op

zoek waren naar een tune voor de film. Zij stelde voor om mijn lied aan hen op te sturen. Dat was iets wat ik nog nooit had gedaan want in die tijd beschouwde ik mijzelf niet als een liedjesmaker.

Nou doe maar, zei ik. Deze film zou oorspronkelijk "De Parel" gaan heten omdat dat de

Michele Brouman

bijnaam was van Janis Joplin. Haar familie gaf echter geen toestemming om die naam te gebruiken. Mazzel voor mij want met "The Pearl" is het veel lastiger rijmen!

Jammer was het wel dat de producers van de film mijn song haatten. Ze vonden het lied saai als een hymne, niks rock en roll en totaal verkeerd en zo belandde het in de prullenbak.

De muziek supervisor voor de film was Paul Rothchild, de man die Joplin's producer was geweest, hij haalde het weer uit de prullenbak en vroeg hen om er nog eens over na te denken. Weer zeiden ze

Amanda McBroom

nee. Toen mailde Paul het lied aan Bette Midler. Zij vond het wel mooi en zo kwam het lied in de film en veranderde mijn leven voor altijd.

Bette Midler

Nog nooit had ik een lied zo snel geschreven. Ik hou mezelf voor dat de gedachten die ik nodig had door het open raam naar binnen zijn gewaaid. Eeuwig dankbaar ben ik Bette, Paul en Bill Kerby die het draaiboek voor de film schreef, mijn vriendin die het idee opperde om het lied op te sturen en filmmaatschappij Universe omdat zij überhaupt met me wilden spreken en mij lieten zien waar ik waarlijk in geloof.”

We mogen het viertal Amanda McBroom, Janis Joplin, Michele

Brouman en Bette Midler wel dankbaar zijn dat zij dit mooie lied over onvergankelijke liefde aan het Amersfoorts Mannenkoor en hun publiek gegeven hebben.

De originele tekst:

Some say love it is a river that drowns the tender reed.
Some say love it is a razor that leaves your soul to bleed
Some say love it is a hunger, an endless aching need
I say love it is a flower and you it's only seed

It's the heart afraid of breaking that never learns to dance.
It's the dream afraid of waking that never takes the chance
It's the one who won't be taken who cannot seem to give
And the soul afraid of dying that never learns to live.

When the night has been too lonely and the road has been too long,
and you think that love is only for the lucky and the strong,
Just remember in the winter, far beneath the bitter snows,
lies the seed that with the sun's love in the spring becomes The
Rose

Mijn vertaling van De Roos:

Sommigen zeggen liefde is als een rivier die het tedere hart
verdrinkt

Sommigen zeggen liefde is als een scheermes dat je ziel bloedend
achter laat

Sommigen zeggen liefde is een hunkering, een eindeloos pijnlijke
behoefte

Ik zeg liefde is een bloem en jij bent de enige kiem

Het is hart dat bang is om te breken leert nooit dansen

Het is de droom die bang is om wakker te worden die nooit zijn kans
grijpt

Degene die blijkbaar niet kan geven zal nooit uitgekozen worden

En de ziel die bang is om te sterven zal nooit leren leven

Als de nacht eenzaam is geweest en de weg was te lang

En je denkt dat liefde is alleen voor de gelukkige en de sterke

Vergeet dan niet dat in de winter, ver onder de ijskoude sneeuw

De kiem ligt die in het voorjaar met de liefde van de zon De Roos
wordt.

John van Halderen

Januari 2016